

[Ministeren for handel, industri og søfart.] Givet udtryk for et ønske om at få en udtrykkelig lovhjemmel, der fastslår bankernes ret til at bortse fra disse beløb, uden at de herved kommer i konflikt med banklovens regler.

Som det vil ses af den betænkning, der er afgivet af det i det andet høje ting nedsatte udvalg, har dette indhentet en udtalelse fra Danmarks Nationalbank om betimeligheden af, at tillægsloven, der har gyldighed indtil udgangen af 1951, i sin helhed foreslås forlænget til udgangen af 1959.

Nationalbankens svarskrivelse af 9. december d. å. er optrykt som bilag til folketingsudvalgets betænkning.

Under hensyn til bankens stilling har jeg stillet det i betænkningen anførte ændringsforslag til lovforslagets pkt. 2), og dette ændringsforslag er tiltrådt af udvalget.

Jeg skal derfor indskrænke mig til, idet jeg iøvrigt tillader mig at henvise til det i udvalgets betænkning anførte, at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om bortsalg af visse brugte personmotorkøretøjer.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 275).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for handel, industri og søfart (*Weikop*): Jeg har den ære for det høje landsting at anbefale forslag til lov om bortsalg af visse brugte personmotorkøretøjer.

Som det vil være det høje landsting bekendt, har de meget vanskelige tider for automobilimporten medført, at personer, der opnår indkøbstilladelse til automobiler, ved salg af de automobiler, der udskiftes ved køb af de nye vogne, opnår en, kan man sige, efter forholdene ekstraordinært stor konjunkturgevinst. Spørgsmålet har gennem nogen tid givet anledning til kritik, og vi har også i handelsministeriet foretaget forskellige undersøgelser af, hvorledes man kunne komme disse uheldige følger til livs.

Senest i forbindelse med drøftelserne her i rigsdagen om de nyligt vedtagne forbrugsafgiftslove blev der fra flere af de politiske partier fremsat ønske om, at der blev tilvejebragt en lovgivning, hvorefter den ekstraordinært store konjunkturgevinst, der er ved salg af de gamle personautomobiler, blev inddraget til fordel for statskassen.

Den mest effektive måde at regulere de urimelige priser på brugte automobiler på vil jo ganske givet være en forøgelse af importen af personbiler, men landets vanskelige valutasituation vil ikke foreløbig gøre det muligt at afse de meget store millionbeløb i udenlandsk valuta, som vil være nødvendige, for at man kan importere automobiler i blot nogenlunde tilstrækkeligt omfang.

Jeg kan oplyse, at importen af personautomobiler i 1947 androg 2 500 stkr., i 1948 1 430 stkr., i 1949 2 650 stkr. og indtil 1. december d. å. 3 800 stkr. Når jeg samtidig oplyser, at antallet af ansøgninger, der i år er indgivet til automobilfordelingsnævnet om indkøbstilladelse, andrager ca. 31 000, vil det kunne forstås, at det er ganske overordentlig store beløb, det skal til, såfremt man skal kunne dække efterspørgslen ved en forøget import. Om udsigterne for importen af automobiler i 1951 er jeg ikke i stand til at udtale mig. Spørgsmålet om, hvor mange penge vi kan afse til import af personautomobiler, er endnu ikke afklaret, men jeg tror dog at kunne sige så meget, at man næppe kan forvente en større automobilimport i 1951 end i 1950, så at man må befrygte, at priserne på brugte automobiler vil være meget høje et stykke tid fremover.

Regeringen har derfor ment, at der burde gennemføres en nyordning; så at den ekstraordinært store fortjeneste ved salget af de brugte personautomobiler, der udskiftes med de nye, unddrages de tidligere ejere og i stedet for kommer samfundet til gode. Efter regeringens forslag havde man tænkt sig, at det beløb, der skulle tilfalde samfundet, skulle inddrages i vejfonden.

Ved behandlingen af det af mig fremsatte lovforslag i folketinget er dette undergået visse ændringer, idet man fra folketingets side nødigt så, at der blev lagt for stor vægt på de vurderinger, der blev foretaget af motorkøretøjerne, og som efter mit forslag skulle være afgørende for, hvor stor en erstatning der skulle betales de oprindelige ejere af motorkøretøjerne. Man frygtede i folketingsudvalget, at disse vurderinger ville være uensartede og kunne bære tilfældighedens præg. Fra udvalgets side — og dette er senere tiltrådt i folketinget —